

Pavel Němec

Podvodník a král

Osoby a obsazení:

Fridrich II., pruský král

Käsebier, zloděj a podvodník

Stráž

Krčmářka (její jméno není důležité)

Děvka (ani její jméno neznáme)

Tajný, fízl

Laudon, důstojník pražského štábu

Kontakty na autora:

Pavel Němec
Jiráskova 647
256 01 Benešov

tel. 731 575 072

E-mail: nemec.pavel@seznam.cz

Fridrichův stan

(Na jeviště, které je zařízené jako polní stan, je přiveden špinavý trhan s rukama spoutanýma provazem. Z jeho chování však vyzařuje určitá hrdost a inteligence, snad i smysl pro humor. Je zřejmé, že okamžitě hodnotí novou situaci, v níž se ocitl. Zřejmě je vše, jak předpokládal.)

Fridrich II.   Kāsebier?

Kāsebier   Ano.

Stráž   Ano, VAŠE VELIČENSTVO! (Halapartnou přitom srazí Kāsebiera na kolena. Dlouhá pauza.)

Fridrich II.   Kāsebier.

Kāsebier   (vkleče, patří to spíš stráži než Fridrichovi) Ano!

Stráž   Ano, VAŠE VELIČENSTVO!!! (Halapartnou srazí Kāsebiera z kleku na zem a chystá se ho probodnout.)

Fridrich II.   Stráž!

Stráž   Rozkaz! (Chce se postavit do pozoru, ale má halapartnu obrácenou ostřím k zemi a než se mu podaří ji obrátit a postavit se i s halapartnou do předpisového pozoru, probíhá etuda nešikovnosti a schopnosti ohrožit halapartnou své okolí i sebe sama.)

Fridrich II.   O životě tohoto vězně rozhoduji já!

Stráž   Rozkaz!

Fridrich II.   (Jednoznačným gestem ho pošle pryč.)

Kāsebier   (v okamžiku, kdy stráž opouští stan) Stráž!

Stráž   (Obrat, předpisový postoj) Rozkaz!

Kāsebier   Já mám výbornou paměť!

Stráž   (Začne „hudrovat“) No to... tedy... Vaše Veličenstvo...

Fridrich II.   Odchod!!

Stráž   Rozkaz.

Fridrich II.   (Zjevně se baví.) - Tohle ti nezapomene.

Kāsebier   Já jemu taky ne.

Fridrich II.   No... (Velmi oficiálně.) Tedy: Tento polní soud odsuzuje Kāsebiera obžalovaného z podvodu, krádeže, pokusu o útěk spojený s pokusem podplatit důstojníka Pruské armády k trestu smrti oběšením.

Kāsebier   Tohle má být soud? Vaše veličenstvo, při vši účtě...

- Fridrich II. Tohle JE soud! A ty jsi byl právě odsouzen. Rozsudek bude vykonán za úsvitu.
- Käsebier Jestli tohle byl opravdu soud a já jsem byl opravdu odsouzen k smrti, mám právo na poslední přání, že?
- Fridrich II. (Po chvilce rozmýšlení.) Dobrá. – Za ten žertík s mým strážným ti splním poslední přání. Jistě víš, že nesmíš žádat milost nebo zmírnění trestu.
- Käsebier To vím. Mým posledním přáním je desetiminutový rozhovor s vámi.
- Fridrich II. Jenom to?
- Käsebier Jenom to.
- (Fridrich II. vezme ze stolu ozdobnou dýku a přeřízne věžňova pouta, která spadnou na zem. Käsebier si klekne, aby je sebral a schoval do torny a právě v tu chvíli se Fridrich II. otočí, takže stojí přímo nad klečícím Käsebierem.)
- Fridrich II. Jestli se chceš vyzpovídat, máme tu kněze...
- Käsebier Nechci svatou zpověď. Chci si s vámi prostě popovídat. Jako vězeň s vězněm.
- Fridrich II. Vězeň... s vězněm?
- Käsebier Vy možná ani netušíte, jak je život nás dvou podobný. Já sedím zavřený v díře a hlídá mě stráž. Vy sedíte zavřený v tomhle stanu a taky vás hlídají.
- Fridrich II. Moje stráž je venku proto, aby se ke mně nedostal nikdo nepovolaný. Tebe hlídají, abys neutekl.
- Käsebier To vám vyjde nastejno Obojí je přece vězení. (Pauza.) Přiznejte, že občas zatoužíte sednout na koně a vyjet si na lov, jen tak, kam vás napadne. Hnat se sám touhle krásnou krajinou, ve vlasech vítr, najít stopu jelena, uštvať ho a skolit. – Ale nemůžete. Moc lidí jde PO VAŠÍ stopě a snaží se uštvať a skolit vás.
- Fridrich II. (Uvědomuje si, že je to tak, ale nechce to přiznat.) Bláboly.
- Käsebier Zvu vás na lov, Vaše veličenstvo. Znáám tady nedaleko nádherné lesy plné zvěře. Povedu vás. (Chvilí čeká na reakci.) Znáám taky jednu pěknou mlynářku tím směrem. Můžeme jet inkognito. Vezměte s sebou jiné oblečení a ráno jsme tu zpátky.
- Fridrich II. Nechápu, jak si můžeš jen pomyslet, že bych zanedbal povinnosti a opustil své vojsko, třeba jen na půl dne, třeba na pouhou noc. A potom – při první příležitosti bys utekl. Podvodník zůstane podvodníkem.
- Käsebier Když dám někomu svoje slovo, tak ho dodržím.
- Fridrich II. Nemyslím, že bych právě tvému slovu měl věřit.

- Käsebier Oba dva se snažíme přelstít svoje protivníky. Když se to povede mně, jsem podvodník, který zaslouží šibenici. Když se to podaří vám, jste obratný diplomat.
- Fridrich II. Co si to dovoluješ?!
- Käsebier To je jen moje trpká zkušenost.
- Fridrich II. Tvoji trpkou zkušeností je hlavně to, že tě přistihli při podvodu a potom při krádeži.
- Käsebier Kdo je podvodník, Vaše veličenstvo? Ten kdo podvádí a krade nebo ten koho při tom přistihnou?
- Fridrich II. Tebe přistihli. – A pak ten pokus podplatit mého důstojníka? – Směšné!
- Käsebier PRO DŮSTOJNÍKA to prostě bylo málo. Kdybych býval mohl nabídnout víc, dnes bych tu nestál.
- Fridrich II. Svým lidem mohu absolutně věřit. Ve všem!!
- Käsebier Opravdu si to myslíte? (Ztiší hlas.) – Dávejte pozor. (Přejde ke stanové plachtě a silně do ní udeří pěstí. Ozve se bolestný výkřik strážného.)
- Fridrich II. Cože?! (Chvatně opustí stan.)
- Käsebier (Rychle všechno prošmejdí, najde velký měšec a strčí ho do svého žebradla. Potom se postaví ke stolu a prohlíží mapu, která na něm leží.)
- Fridrich II. (Vrátí se a sbalí mapu.) Tvoje drzost opravdu nezná mezí. Ačkoliv... (mapu opět hodí na stůl) ty mapu vidět můžeš. Už nad ránem budeš mlčet... - jako hrob. (Směje se svému vtipu.) Jak jsi to věděl? (Hlavou naznačí, že má na mysli poslouchající stráž.)
- Käsebier Vaše veličenstvo, našinec musí mít uši pořád nastražené. Každé slovíčko, každé šustnutí může být důležité. Z toho co zaslechnu a z toho co vidím si potom poskládám i to co jsem neslyšel a neviděl.
- Fridrich II. Například?
- Käsebier Například před chvílí jsem viděl mapu. Dokonalé. Prahu jste obklíčil tak, že musí být opravdu těžké dostat se za její hradby. Stejně těžké asi bude z ní zdrhnout.
- Fridrich II. Těžké? Je to nemožné! Do Prahy a z Prahy neproklouzne ani myš. Tím jsem si naprosto jistý!
- Käsebier V tom můžete mít pravdu, ale na druhou stranu – po dvou měsících obléhání je jasné, že pražské opevnění je pro vaše vojsko příliš tvrdý oříšek...

- Fridrich II. Nepotřebuji překonávat jejich hradby. Prostě je vyhladovím! Ještě rádi se vzdají, když jim slíbím beztrestnost a kus žvance.
- Käsebier Ano, SLÍBÍTE, Vaše veličenstvo. Když vy nahoře tak snadno slibujete... Ale třeba vám neuvěří.
- Fridrich II. Je to jejich jediná naděje.
- Käsebier Co když tuší, že k Praze se blíží pomocné vojsko generála Dauna?
- Fridrich II. (Velmi překvapen) Odkud to víš?
- Käsebier Zaslechl jsem, že včera se vrátili vaši zvědové... - prý se dostali opravdu daleko...
- Fridrich II. Myslím, že i ty, pověstný svými smělymi kousky, bys jim mohl závidět!
- Käsebier Nechce se mi věřit, že by někdo překonal mou pověst.
- Fridrich II. (Vytasí krásnou dýku.) Víš co to je?
- Käsebier Dýka.
- Fridrich II. Daunova dýka! Těším se, až budu mít příležitost mu ji vrátit. S patřičným komentářem o schopnostech jeho stráží. – Dokázal bys to?
- Käsebier (Vyhne se odpovědi.) Vrátit Daunovi dýku?
- Fridrich II. Dostat se nepozorovaně do přísně hlídaného velitelského stanu a přinést odtamtud velitelovu osobní zbraň!
- Käsebier Dokázal. (Pobaveně.) Ale já bych se spíš snažil ukrást něco jiného. Obkreslit mapu plánované bitvy například. – Jenomže to by vaši zvědové museli rozumět mapám a umět číst a psát. Když někdo umí zacházet jen s dýkou, ukradne prostě jen dýku.
- Fridrich II. Ty snad umíš číst a psát?
- Käsebier Ano, Vaše veličenstvo. A také velmi dobře rozumím mapám. Například tady: (ukazuje v mapě) Nemyslím si, že by vojsko pruského krále Fridricha II. (poklona) mohlo vyhrát bitvu, ke které se schyluje. Jestli se budete s Daunovým vojskem bít tady, do zad vám jistě vpadnou Pražané. Pokud potáhnete Daunovi vstříc, musíte tu část svého vojska nechat a budete oslabeni na obou frontách. – Těžká situace.
- Fridrich II. (Fanaticky.) Pokud k té bitvě dojde, rozmetám je a rozesu Daunovy vojáky na kopytech našich koní!! Ani nebudu muset vytáhnout z pochvy meč! (Přitom buší do mapy. Käsebier se velmi pozorně dívá, kam Fridrich II. ukazuje.)
- Käsebier Jistě, Vaše veličenstvo.

- Fridrich II. Pokračuj.
- Käsebier Myslím, že chcete co nejdřív nabídnout Pražanům „beztrestnost a kus žvance“, jak jste se ráčil vyjádřit, pokud Vašemu vojsku otevřou brány. Potom se můžete v Praze opevnit a smát se Daunovi z hradeb. Vy se s vašimi ohromnými zásobami vyhladovění bát nemusíte.
- Fridrich II. A dál?
- Käsebier Ale nemáte jistotu, jestli Pražané náhodou nevědí o vojsku generála Dauna. Vaším zvědům cesta pro dýku a zpět trvala skoro pět dnů. (Opět se sklání nad mapou.) Daun se svými muži je tedy už blízko. Řekněme... - u Kolína?
- Fridrich II. Opravdu si umíš leccos domyslet.
- Käsebier Nejlepší by bylo, kdyby někdo jednu z Pražských bran v noci otevřel.
- Fridrich II. (Zamyšleně přechází po stanu)
- Käsebier Myslím, že bych to dokázal.
- Fridrich II. Jsi odsouzený k smrti.
- Käsebier Právě proto se o to můžu pokusit. Můj život dnes nemá valnou cenu.
- Fridrich II. Řekl jsem Ti, že nesmíš žádat o milost.
- Käsebier Ale před tím jste řekl: „Tento polní soud odsuzuje Käsebiera obžalovaného“ ... a tak dále ... „k trestu smrti oběšením.“
- Fridrich II. (Nechápe.) Ano.
- Käsebier Mohl byste ještě dodat: „...pokud nedokáže otevřít příští noc jednu z pražských bran.“
- Fridrich II. (Dlouze přemýšlí.) I kdyby se ti podařilo dostat se dovnitř, jak ti mám věřit? Co když jim všechno vyklopíš?
- Käsebier Před rokem jsem stál v Praze na pranýři. Málem jsem to tehdy nepřežil. Mám s nimi své účty.
- Fridrich II. Takže – pomsta?
- Käsebier Nazývejme to válečnou lstí. Zní to diplomatictěji.
- Fridrich II. (Pomalu ze sebe souká.) Možná bych i... Ale...
- Käsebier (ho přeruší) Pardon? (přikrade se ke stanové plachtě, napjatě poslouchá, potom do ní chce opět udeřit pěstí.)
- Fridrich II. Už zase? Počkej! (Rychle opustí stan.)

- Käsebier (Skočí po dýce, schová ji do své torny, potom si to rozmyslí, pochvu naaranžuje pod mapu a ukradne pouze dýku. Najednou zbystří a velmi rychle se vrátí na své původní místo.)
- Fridrich II. (Vrací se s balíkem hadrů a s úsměvem ukazuje na místo, kde chtěl Käsebier udeřit do plachty.) Tentokrát jsi se spletl. (Po pauze, velmi obřadně:) Tedy – ... K TRESTU SMRTI OBĚŠENÍM, POKUD NEDOKÁŽE OTEVŘÍT PŘÍŠTÍ NOC JEDNU Z PRAŽSKÝCH BRAN. (Balík hadrů hodí Käsebierovi.) Tady máš oblečení, ve kterém nebude na první pohled zřejmé, že přicházíš rovnou ze žaláře. Do večera ještě počkáš v díře a po soumraku tě hlídka doprovodí k hradbám. Potom je to na tobě. Když to dokážeš, zapomenu na šibenici.
- Käsebier Zítra v noci jste v Praze, Vaše veličenstvo.
- Fridrich II. (Přejde k mapě.) Chci slyšet, jak to provedeš. (Zvedá mapu a předává ji Käsebierovi.)
- Käsebier (Mapou zakrývá Fridrichovi II. výhled na stůl a opět ji pokládá.) To ještě nevím. – Ale bude to tato brána. (Ukazuje ji na mapě.)
- Fridrich II. Dobrá. (Spokojený, že se domluvili.) - O tvých kouscích se vyprávějí celé legendy. Ovšem lidé si legendy rádi přizdobí. Chtěl bych některou slyšet přímo od tebe. Pochlub se některým zvlášť (luskne) podařeným kouskem.
- Käsebier Vaše veličenstvo, nejsem herec, který umí na lusknutí bavit obecnstvo. Svoje příběhy vyprávím známým u sklenice dobrého vína. To mi pokaždé rozváže jazyk.
- Fridrich II. (Vybuchne) Mám tě snad pozvat na hostinu, budu-li chtít slyšet tvé chvástání? Zdá se mi, že zapomínáš, s kým mluvíš!
- Käsebier Ó ne, Vaše veličenstvo. Jenom říkám, že jsem podvodník, a ne herec. Konec konců – může se docela dobře stát, že jednou spolu posedíme nad sklenicí vína. Ve válce je možné všechno. Prostý voják může zítra nosit maršálskou hůl a podvodníci mívají skvělé předpoklady pro kariéru diplomata. Dávám vám své slovo na to, že jestli někdy usedneme ke společnému stolu, budu vám vyprávět o mém nejpodařenějším podfuku.
- Fridrich II. Raději hled', abychom se už nesetkali. – Stráž!
- Stráž (Vejde a na pravém oku má výrazný monokl) Rozkaz!
- Fridrich II. (Ukáže rukou, že mají odejít.) Odvést!

Stráž Rozkaz!!! (Nadšeně, vítězně, s vědomím, že bude s Käsebierem chvíli sám.)

Fridrich II. (Přejde k mapě a okamžik do ní spokojeně hledí. Potom sáhne po pochvě a chce do ní uklidit dýku, ale zjistí, že na stole není. Nejdříve ji usilovně hledá, kdeco zpřevrací, nakonec pochopí.) S T R Á Ž !!!

Stráž (Objeví se ve vchodu.)

Fridrich II. Okamžitě přivést toho vězně!

Stráž Vězně, Vaše veličenstvo?

Fridrich II. Jistě, vězně! Před chvílí jsi ho odtud odvedl!!

Stráž Ten? – Říkal, že je propuštěn. Že se prokázala jeho nevina.

Fridrich II. Cože?!!

Stráž Dokonce mi ukazoval dýku, kterou jste mu věnoval, nové oblečení a veliký měšec plný zlatáků. (Fridrich II. Skočí ke kavalci a zjistí, že peníze jsou fuč.) A nebyl svázaný, jako když jsem ho k vám přivedl...

Fridrich II. On to opravdu dokázal!

Stráž Prosím?

Fridrich II. Ven!!!

Stráž Rozkaz!

Krčma

Výčepní pult, dva stoly, jeden v popředí, druhý poněkud „upozaděný“ – tak, aby bylo možné světlem tyto dva prostory oddělit.

- Käsebier (Vejde a rozhlíží se. Sedí tam muž neurčitého vzhledu i věku, znuděně civí před sebe. Dále je tam prostitutka, stejně znuděná. Krčmářka by asi ráda obsluhovala, ale nemá koho. Když se objeví Käsebier, je to pro osazenstvo jisté vysvobození z nečinnosti. Muž je ihned ve střehu, prostitutka cítí kšeft a jde se lísat, jediná krčmářka poznala, kdo je novým hostem.)
- Děvka Ahoj fešáku. Konečně pořádný chlap. (Řekla to krčmářce, ale patřilo to tajnému, trochu možná i Käsebierovi.)
- Tajný (Okamžitě nasupeně vstává, ale krčmářka ho posadí a postaví před něj pohár, který mu právě nesla.)
- Käsebier (Sedá si k volnému stolu.) Mám hlad a ne chuť na děvku.
- Děvka (Přisedá k němu.) Ale ale, snad nebude tak zle. Hlad máme všichni, proto ještě nemusíš bejt krobiján.
- Käsebier Hele, vodprejskni.
- Děvka Když na mě budeš hodnej, budu já hodná na tebe. (Tiše) A když se mi to bude s tebou líbit, možná ti povím něco, co by tě mohlo zajímat, fešáku.
- Käsebier Tebe tak nejspíš zajímá můj měsíc.
- Děvka (Rozchechtá se) Taky se to tak dá říct...
- Käsebier Vypadni.
- Děvka Slyšíte to, lidi? Pán je asi zvyklej na lepší! (potichu Käsebierovi) Jak chceš. Ale abys nelitoval. (Chce odejít.)
- Käsebier (Chytne ji za ruku, přitáhne ji zpátky.) Dobrá. Cos mi chtěla říct?
- Děvka No, to už je lepší! Hele, bacha támhle na toho pavouka. Je to tajnej. Co ten už dostal lidí do lapáku...
- Käsebier Jak to víš?
- Děvka Je to můj stálej kunšaft. (Když vidí Käsebierův odpor, brání se.) Vím vo všech šťárách. – Můžu taky někomu pomoci, abys věděl! – Dyk já to vlastně dělám pro druhý!!! (Asi to zjistila teprve teď.)
- Käsebier A proč to říkáš mě? – Vůbec mě neznáš.
- Děvka No ale můžeme se přece poznat, ne? Docela se mi líbíš. Tak proto.
- Käsebier Co ještě víš? Určitě ti toho spoustu vykecá.

- Děvka To zas ne, von je strašně vopatrnej. Von spíš čmuchá než by něco řek. Ale když s ním jdu, tak mě nechává na pokoji. – Je to svině. Hele, třeba: tady chlastá zadarmo, co myslíš...
- Käsebier Krčmářka s ním taky... kamarádi?
- Děvka Vůbec ne, ale kdyby mu nenalejvala zadarmo, tak si na ní třeba něco vymyslí a je to. (Palcem přitom pod krkem naznačuje smrt.) Vona mu musí nalejt, rozumíš? Jako já s ním musím jít...
- Krčmářka (Sykne na děvku a pokynem hlavy ji pošle pryč, přisedne si.) To jsou k nám hosti!
- Käsebier Pamatuješ se na mě?
- Krčmářka Aby ne! Na takovou noc se nezapomíná.
- Käsebier (Ješitně potěšen.) Vážně?
- Krčmářka A hlavně na takový ráno. (Vrazí mu facku.) Chybělo mi tu dost peněz, když jsi zmizel. Zrada a ještě zlodějina!!
- Tajný (Po celou dobu rozhovoru Krčmářky a Käsebiera se „nenápadně“ posouvá se židlí směrem k nim, aby lépe slyšel.)
- Käsebier Jenom jsem si vypučil. Dneska všechno vrátím. I s úrokama!
- Krčmářka Tak radši hned, jo?
- Käsebier (Vytáhne měšec) Nastav. (Vysype něco peněz do nastavených dlaní)
- Krčmářka Ale spát tady nebudeš, na to zapomeň. Nerada bych, aby sis zase něco „vypučil“. (Ztiší hlas, ohlédne se po tajném.) Ale to jsou pruský peníze!
- Käsebier Správně.
- Krčmářka Kdes je vzal?
- Käsebier (Pobaveně.) Vypučil jsem si! Ale neboj, tyhle nemusím vracet. Když mi pomůžeš, dostaneš mnohem víc. Ale nejdřív bych se najed.
- Krčmářka Jak ses dostal do Prahy?
- Käsebier Jsem tady už dlouho.
- Krčmářka Lžeš. Jinak bys věděl, že v Praze jídlo nekoupíš.
- Käsebier Dobrá. Chceš si vydělat?
- Krčmářka Chci zůstat naživu.
- Käsebier Proto se kamarádíš s tím tajným?

Krčmářka Jakýpak kamarádíš? Říkám, že chci zůstat naživu. Taky tady zkoušel sehnat jídlo. Kdybych ho měla a kdybych mu ho dala, nadlábne se a potom mě práskne.

Käsebier Já tě neprásknu.

Tajný Krčmářko, víno!

Krčmářka Hned. (Jde nalít víno.)

Käsebier Tak co, dáš mi něco k jídlu?

Krčmářka Nemám.

Tajný (Přisedne ke Käsebierovi.) Tebe tady vidím prvně.

Käsebier Hm.

Tajný Asi sem moc nechodíš, jinak bych si tě určitě všimnul.

Käsebier Ne.

Tajný Moc toho teda nenamluvíš.

Käsebier Jo.

Tajný Nevím, co jsi zač a ani mě to nezajímá, jen se mi tak zdálo, že se znáš s krčmářkou.

Käsebier Trochu.

Tajný Kdyby měla něco k jídlu... Mě nic nedá, ale kdyby měla... Dobře bych ti zaplatil.

Käsebier Nemá.

Tajný To říká každěj. Vyzkoušej ji.

Krčmářka Víno, vašnosto. (Nedonese ho Tajnému, ale nechá ho tam, kde seděl před tím.)

Tajný Nezůstanu ti to dlužnej. („Nenápadně“ mrká na Käsebiera a jde ke svému vínu)

Krčmářka (Opět u Käsebiera, předstírá práci utíráním stolu.) Co chtěl?

Käsebier Abych z tebe vymámil jídlo.

Krčmářka Hajzl.

Käsebier Tak chceš si vydělat?

Krčmářka Říkám ti, že nic nemám. Sama hlady sotva stojím na nohou.

Käsebier Kdo mluví o jídle?

Krčmářka (Chvíli se dívá na Käsebiera, po dlouhé pauze.) Vo co de?

Käsebier Podívej, ty pruský peníze nemám náhodou. A může jich bejt víc. Mnohem víc.

Krčmářka Poslouchám. (Sedá si.)

- Käsebier K tobě určitě chodí vojáci, co hlídají bránu.
- Krčmářka No a? Dokud platí, ať chodí.
- Käsebier Zastaví se taky někdy před službou?
- Krčmářka Koukám, že jste tu dva kolegové! (Tajný zareaguje.)
- Käsebier Ale ne. Za co mě máš?
- Krčmářka (Potichu) Za fízla. (Hlasitě, aby to slyšel i Tajný.) Ale chlapečku, oni nemají na čele napsáno, jestli jdou na vartu nebo z ní. A mně do toho ani nic není. Já prostě naleju tomu, kdo má peníze a slušně se chová. Nic víc. (Chce odejít.)
- Käsebier (Chytne ji za ruku a přitáhne znovu k sobě.) Ale to je přece jasné. Za to ti nikdo nemůže říct ani popel. Já jenom chci, až dneska přijdou, ale ty co mají před vartou, abys je posadila ke mně. Prostě bych je rád pozval na trochu vína. Nic víc. To bys pro mě snad mohla udělat ne? – Zaplatím ti za to.
- Krčmářka Mě to smrdí. Znáš tě. – Tenkrát na pranýři jsi skoro vypustil duši. Ženská by to nevydržela. Tehdy mi tě přišlo líto, proto jsem si tě sem nasadila, ale dneska s tebou nechci nic mít. Buď si dej něco k pití, nebo vypadni.
- Käsebier Podívej. Ty jen řekneš: ‘Vojáku, támhle ten chlap tě chce pozvat.’ No ták!
- Krčmářka Když to mám udělat, chci vědět všechno. A nevykládej mi tu o svý dobrotě. Už jsem ji jednou poznala!
- Käsebier No tak řekněme, že si ten voják potom ve službě trochu schrupne. Brána se na chvílku, na chvíličku otevře a tou bránou... se sem dostane nějaký jídlo. Škodná nebudeš.
- Krčmářka Ale to je zrada! A za zradu u nás posíláme na pranýř!! (Možná myslí spíš to, jak Käsebier před rokem zradil ji.)
- Käsebier Jaká zrada? To je obchod! Obchod!! Proč by měli na válce vydělávat jenom ty co jsou nahoře?
- Krčmářka Musím si to rozmyslet. Kdy to chceš udělat?
- Käsebier Dneska v noci. Když to prošvihneme, je po baště.
- Tajný (Už poněkud přio opilý.) Krčmářko, víno!
- Krčmářka No jo. (Jde nalít Tajnému víno, cestou se skloní k děvce.) Zabav ho!
- Děvka (Přesune se zase ke Käsebierovi) Tak co, fešáku, ještě sis to nerozmyslel?
- Käsebier Máš tu svýho kunšafta, ne?

- Děvka Ten bude za chvíli namol. Bude k ničemu. Já taky neberu všechno. Ale na tebe bych si čas udělala. (Ohmatává mu ramena, snad i svaly na rukou a dává mu najevo svůj obdiv.)
- Käsebier Tak jo. – Ale až zejtra.
- Děvka Kdoví co bude zejtra.
- Käsebier To máš pravdu. Kdoví co bude zejtra.
- Děvka No tak vidíš. Hele, mě když se někdo líbí, tak já to potom neberu jako práci, rozumíš? (Sedá si Käsebierovi na klín.) Ááá!! (To má být velmi obdivné „Ááá“.)
- Käsebier Počkej, ať si neublížíš. (Sundá ji z klína, z žebřadla vytahuje dýku, na které seděla a ukazuje Děvce, na čem seděla.)
- Děvka Ááá. (To má být velmi zklamané „Ááá“.)
(Krčmářka po celou dobu něco vykládá Tajnému, ukazuje na Käsebiera – tak, aby to neviděl. Tajný ožije a jde si sednout k němu.)
- Tajný Rád bych vás pozval na trochu vína, pane. (Děvka se okamžitě „sdekuje“)
Krčmářko, pro pána nejlepší víno!
- Käsebier A kdo bude platit?
- Tajný O to se nestarejte.
- Käsebier Já nemám peníze.
- Krčmářka (Postaví před ně korbele s vínem.)
- Tajný Ale máte. Krčmářka mi naznačila...
- Käsebier (Prudce se otočí po Krčmářce, ta to zaregistruje a odchází, Děvka za ní.) Co vám naznačila?
- Tajný Že máte... no prostě... řekněme konexe na druhé straně.
- Käsebier Nerozumím.
- Tajný Ale rozumíte. Podívejte, jí můžete nabulíkovat co chcete, že kupujete jídlo od pruských vojáků například. Ale to bych přece já musel vědět. Vím o všem, co se kde šustne. (Spiklenecky, ale zároveň hrdě.) Jsem člověk na svém místě.
- Käsebier (Sahá do torny pro nůž)
- Tajný O té dýce taky vím. Nechte ji tam. Nebudete ji potřebovat. Se mnou se dá mluvit. Když někdo pomůže mně, já zas pomůžu jemu.
- Käsebier Co po mně chceš?
- Tajný Umím si dát věci dohromady. Vy jste musel do Prahy přijít teprve dnes...

- Käsebier Ale né!...
- Tajný ...jinak by vás ani nenapadlo chtít v krčmě jídlo.
- Käsebier Jen jsem to zkoušel. A nebyl jsem sám, ne?
- Tajný (Vytáhne z kapsy zlatou minci.) A co je tohle? Kdo má dneska TYHLE peníze, ten se nemusí bát zítřka. A vy jich máte dost. Viděl jsem váš měsíc.
- Käsebier Proč nezavoláš stráž?
- Tajný (Téměř pohoršeně.) Proboha proč bych to dělal? Jsme přeci kolegové. Co na tom, že stojíme na opačných stranách? Zítřka to může být jinak! My bychom si měli pomáhat. Tihle (hlavou pokyne kolem sebe) ať se třeba sežerou, ale my bychom měli spolupracovat. Na tom přece není nic špatného. (Přitukne si s Käsebierem) To je diplomacie!
- Käsebier Poslouchám.
- Tajný Já toho vím hodně. Opravdu hodně. Řekněme, že se s Vámi o své vědomosti podělím.
- Käsebier Co za to? (Vytáhne měsíc.)
- Tajný Čekáte, že budu chtít peníze? Kdepak! Ale mohl byste ztratit slovo.
- Käsebier Co? (Naprosto nic nechápe.)
- Tajný No... mohl byste třeba... tam u vás... říct, že... že už dávno s vámi spolupracuji... a že vám předávám jisté informace... Z přesvědčení!! Ne za peníze!!... a že bych mohl pracovat... že bych RÁD pracoval pro vaši stranu.
- Käsebier (Nechápavě na něj zírá.)
- Tajný Vy už jistě víte, o čem rozhodl štáb. Co se stane zítra, že.
- Käsebier (Nic netuší) Samozřejmě, vím všechno.
- Tajný Potom jistě chápete.
- Käsebier Ano. (Neví, co by řekl – řeší to napitím.)
- Tajný Na zdraví. (Přitukne si.) A na naši spolupráci. (Dívá se na Käsebiera, jako by čekal na rozkazy.)
- Käsebier (Potřebuje z tajného vytáhnout, o čem štáb rozhodl.) Zajímalo by mě... čistě váš názor... Nebylo to rozhodnutí... TO rozhodnutí, chápete?
- Tajný Jistě! (Staví se do pozoru.)
- Käsebier Nebylo to rozhodnutí... (neví, co by řekl) – předčasné?
- Tajný Vy myslíte?
- Käsebier Ne ne! Vy máte jistě o zdejší situaci mnohem dokonalejší přehled než já.

- Tajný (Celý vyrostl důležitostí, vyleze z něj spokojené zamručení)
- Käsebier Proto mě zajímá právě váš názor. Nebylo to předčasné?
- Tajný Byl nejvyšší čas!
- Käsebier (Po dlouhé pauze.) Ano?
- Tajný Pane, tahle čtvrt' je na tom ještě dobře, ale jsou místa, kde se lidi pro kus žvance vraždí. Viděl jsem to! Dost možná, že právě moje hlášení věci uspíšilo. Vlastně se dá říct, že nebýt mého hlášení, mohlo být všechno jinak!
- Käsebier (Nerozumí) Tak?
- Tajný Zvěř. Stává se z nich zvěř. Byl nejvyšší čas!
- Käsebier Ano. (Stále nic neví, je to tak zkouší.) A myslíte, že to pomůže?
- Tajný Podívejte, může se stát, že by někdo... Ojediněle!... Ale lidi jsou tak zesláblí... Já to vidím tak, že jakmile se otevrou brány, (Käsebier živě zareaguje.) všichni se pohrnou ven z města, shánět cokoli k jídlu a vaši vojáci... Myslíte, že bych už mohl říkat NAŠI vojáci?
- Käsebier (Blahosklonným gestem tuto možnost připustí.)
- Tajný Tedy: domnívám se, že NAŠI vojáci nenarazí téměř na žádný odpor.
- Käsebier Kdo otevře brány?
- Tajný Jistě u toho budou všichni vysocí důstojníci. Dokonce se plánuje slavnostní předání klíčů od města.
- Käsebier (Vyskočí, přechází po místnosti, směje se, baví se nastalou situací.) Ale to... No to je přeci... (potom se obrátí na Tajného) Jste si tím naprosto jistý?
- Tajný Samozřejmě. (Skoro by se urazil, že někdo může pochybovat o jeho slovech.) Klíče od bran města budou slavnostně předány králi Fridrichovi II. zítra ráno přesně v osm hodin. Očekáváme... tedy ONI očekávají za toto gesto jistou... shovívavost. Myslím, že bychom k nim mohli být shovívaví, co říkáte?
- Käsebier (Käsebier přechází jako lev v kleci, horečně přemýšlí, a tak řeči o shovívavosti vůbec nevnímá a mluví sám k sobě.) Tak to tedy ne!!
- Tajný Ne! Máte pravdu! Jakoupak shovívavost? Všechny přísně potrestat!
- Käsebier (Nevnímá ho, pokračuje pro sebe) Když nemůžu ukrást Prahu pro Fridricha, ukradnu ji Fridrichovi!! (Tajnému, jako med. Přisedne, snad ho i vezme kolem ramen.) Poslyšte, PŘÍTELI, potřebuji od vás laskavost. – Berte to jako první službu naší straně.

- Tajný (Vyskočí a postaví se do předpisového pozoru.) Jistě, jistě! Rád!! Naprosto nezištně! Vždycky jsem toužil pracovat pro pruskou stranu! Moje zkušenosti, moje loajalita, moje profesionalita...
- Käsebier Nutně potřebuju mluvit s někým ze štábu!
- Tajný (Šeptá s téměř posvátnou úctou.) Ze štábu? (Pokračuje nešťastně až kňouravě) Ale... to já... A s kým potřebujete mluvit?
- Käsebier Čím výš je ten člověk postavený, tím to bude lepší.
- Tajný Čím výš. Ano. Tím lepší. Já vám rozumím. Tím lepší. Já... já... Velice lituji, ale na štáb nemám přístup. (Skoro by se rozbřečel.) Opravdu velmi, velmi rád bych vám pomohl, ale jsem jen... BYL jsem jen obyčejný pěšák. (Náhle s velkou energií.) Češi nikdy neuměli ocenit skutečné schopnosti. Nahoru se drali ti, co měli známé, strýčky, předky – jistě mi rozumíte – ale my opravdu schopní, loajální, aktivní... jsme zůstávali dole. Bez šance. Bez nejmenší šance. To je také hlavní důvod mé snahy pracovat pro vás. Ne proto, že vy...že MY!... ne kvůli změně situace, ale proto, že Češi nikdy neuměli ocenit...
- Käsebier (Postaví se těsně k Tajnému a ostře, vojensky zařve.) Máte na to dvě hodiny!!
- Tajný (Velmi úlisně) Ano prosím, já vám rozumím, ale já jaksí skutečně...
- Käsebier Neslyším!!
- Tajný Chtěl jsem vám jenom vysvětlit...
- (Krčmářka s Děvkou, přivolány křikem, se objeví a nestačí se divit.)
- Käsebier Opakujte časový údaj!!
- Tajný (Skoro se rozbřečí.) Dvě hodiny, pěkně prosím.
- Käsebier Neslyším!!!
- Tajný (Postaví se do pozoru, řve rovněž vojensky.) Dvě hodiny, pane!!
- Käsebier Budu čekat zde!!
- Tajný Rozumím!!! (Stojí v předpisovém pozoru)
- Käsebier (Nadále jako zupák) Odchod!!!
- Tajný Rozkaz!!! (V předpisovém pozoru pochoduje ven. Nejprve Krčmářka a hned po ní i Děvka posměšně salutují.)
- Krčmářka Pohov!!! (Právě v okamžiku, kdy Tajný pochoduje okolo ní.)
- Tajný (Je tak zpitomělý, že i tento „rozkaz“ provede, v zápětí se ale vrací) Co si to dovolujete vy husy!! Vůbec nechápete, co je to řád a disciplína! Ale MY vás to naučíme! Všechny! Do jednoho!!

Käsebier Dvě hodiny!!!

Tajný (Do pozoru.) Rozkaz!!! (Vypochoduje ven. Během svého pochodu provádí předpisové obraty, číší z něj nadšení, jak mu to pěkně jde a tak udělá pár obrátů naprosto zbytečných.)

Käsebier (Přechází po místnosti jako lev v kleci a horečně přemýšlí.)

Krčmářka Můžeš mi vysvětlit, jak jsi to udělal? Vždyť se před ním všichni třesou. Netušíš, kolik lidí už potopil.

Käsebier Sežene někoho ze štábu?

Děvka Ten? (Směje se.) Můžeš si bejt jistej, že nesežene.

Käsebier Někoho tam musí znát. Ví, co se tam děje.

Děvka A co myslíš, od koho to asi ví? (Naznačuje, že ona je ten zdroj informací.)

Käsebier Ty? Tomu nevěřím.

Děvka (Urazí se.) No tak nevěř, no.

Käsebier Dokaž mi to!

Děvka Dokážu, ale ty nám za to řekneš, jaks to udělal, že takhle panáčkoval.

Käsebier (Po chvilce rozmýšlení.) Platí.

Děvka Tak když říkáš, že ví, co se tam děje, to ti asi řekl o tý KALUTACI. (Na té „KALUTACI“ si zvlášť dá záležet.)

Krčmářka Cože?!

Děvka No jo! Laudíček mi řek: „Nabídneme Prusům KATULACI.“

Käsebier Kapitulaci.

Děvka No, možná říkal kapita... ka.. kapu... nebo tak něco.

Krčmářka To přece není možný!

Děvka Když to povídám, tak to tak je. Tu KAPITALUCI bude nabízet Laudíček.

Krčmářka Víš co to znamená?!

Děvka Né... (Opravdu to neví)

Krčmářka Že se vzdáme!

Děvka Jó? (Nechápe dosah)

Käsebier Kdo je Laudíček?

Děvka A to ne! Teď povídej ty. Proč tady tak šaškoval?

Käsebier Myslel si, že jsem pruskej špión. A chtěl po mě práci.

Děvka (Nechápe.) Práci?

Käsebier Chce pracovat pro Prusy.

Krčmářka Panebože, to je hajzl! Kdyby nevěděl o tý kapitulaci, tak už seš mrtvej.

Děvka A ty seš špión? (Skoro nadšeně, ještě nikdy špióna neviděla.)

Käsebier Ale né. Podívej se, já vím, jak Prahu zachránit. Ale potřebuju mluvit s někým ze štábu. Kdo je Laudíček?

Děvka Obrštlajtnant Laudon! – Muj kunšaft, no.

Käsebier Musíš mě za ním dovést.

Děvka Musím?

Käsebier Můžu zachránit Prahu!

Děvka MŮŽEME, když už. Ale tys na to dal tomu tajnému bulíkovi dvě hodiny.

Käsebier No a?

Děvka No a – já ti NA TO dávám hodinu.

Käsebier Neblázni.

Děvka Opakujte časový údaj!!!

Krčmářka Chytá tě fantas? Co když nekecá?

Děvka Neplet' se do toho.

Käsebier Podívej, mám za sebou těžkej den. A před sebou těžkou noc. Oba nás čeká spousta práce. Asi teď nebude vůbec snadný dostat se k tvému Laudíčkoví. Ale ty to musíš dokázat. Musíš! Když se ti to povede... Říkala jsi, že bys to se mnou nebrala jako práci. Tak já ti slibuju, že když mě zavedeš k Laudíčkoví, nebudu to pak brát jako povinnost. A navrch ti koupím krásný šaty. Bereš?

Děvka No, to zní pěkně. Ale nejdřív řekni prosím.

Käsebier Panebože, ty to vidíš!

Krčmářka (Šťouchne do Käsebiera.) Dělej!!

Käsebier Prosím.

Děvka (Majetnický ho políbí.) Tak dobře. – Laudíček bydlí tady za rohem. Počkej tu. (Odejde.)

Käsebier (Ztěžka dosedne na svou židli a napije se vína.)

Krčmářka Jestli nemluvíš pravdu, vlastnoručně tě zaškrťm.

Käsebier Mluvím pravdu.

Krčmářka Měl bys splnit taky to, cos jí slíbil. (Testuje ho jako ženská)

Käsebier To si piš.

Krčmářka Nezlob se na mě že jsem...

Käsebier Žes mě práskla? (Pokrčí rameny.) Pro dobrotu na žebrotu.

- Krčmářka Tak přesně tohle jsem si říkala před rokem, když jsem se ráno probudila sama!
A potom jsem zjistila, žeš mi navíc ukrad peníze!!
- Käsebier No, no, no. Vrátil jsem ti je i s úrokama.
- Krčmářka Peníze to jo! Ale všechno se nedá splatit.
- Käsebier Ba jo. Za peníze si koupíš všechno.
- Krčmářka Všechno ne. A nebo ne u každýho. Zrada se neodpouští.
- Käsebier Myslíš, že bych chtěl mluvit s Laudonem, kdybych byl zrádce?
- Krčmářka Co máš s Laudonem, to je jiná věc, ale já už ti nevěřím. Ani ty řeči o kšeftech jsem ti nezbaštila.
- Käsebier Jsi mazaná.
- Krčmářka Nejsem. Jenom tak snadno nezapomínám. A vůbec, proč jsi chtěl uspat stráž?
- Käsebier Ale nikoho jsem nechtěl uspat.
- Krčmářka Najednou!
- Käsebier (Chvilku, ale opravdu jen chvilku mu trvá, než vymyslí výmluvu.) Když jsem se dověděl, že ten chlap je tajnej, řek jsem si, že se tak dostanu nejrychlejc na štáb.
- Krčmářka Co to zase plácáš?
- Käsebier Když jsem viděl, jak šmíruje, spoléhal jsem na to, že něco zaslechne, sebere mě a na štábu mě budou vyslýchat. Dopadlo to holt jinak.
- Krčmářka No dobrá. Stejně ti moc nevěřím. Vždycky jsi uměl bezvadně lhát.
- Käsebier (Chytne Krčmářku kolem pasu.) Umím bezvadně i jiný věci!
- Krčmářka (Hned se mu vymkne) Hele, hele, šetři síly. Před chvílí jsi tady něco sliboval, tak aby ti nedošel dech. Já si hlavně pamatuju, jak se umíš bezvadně vypařit i s mejma penězma v kapse.
- Käsebier Dobrá, tak tamto ber jako splátku za to, že jsem utek a tady vracím co jsem si vypučil. A všechno dobrý, jo? (Chytne Krčmářku za ruku a sype do ní zlatáky)
- Krčmářka Kdybys mi dal naše peníze, tak neřeknu, ale copak mi tohle někde vezmou? Víš jak lidi po tomhle hladu nenáviděj Prušáky? Tohle je nanic. (Hodí mu hrst mincí pod nohy.)
- Käsebier Ale vono je to zase přejde! Pár tejdnu budou nosit nos nahoru, že jsou jako vítězové, ale až jim pak Prušák zacinká do ouška tímhle, (sebere pár mincí a zacinká jimi krčmářce u ucha.) zkrotnou a ještě rádi se mu budou klanět. Až po pás!

- Krčmářka Myslíš? (Vezme Käsebierovi mince z rukou.) No, jen aby! (Odhozené peníze ale pro jistotu posbírá.)
- (Do krčmy vejde Laudon a Děvka)
- Děvka (Ukazuje na Käsebiera) To je von!
- Laudon Poslouchám pane.
- Děvka Počkej, počkej. Vono je to celý trochu jinak, víš? (Ke Käsebierovi) Řekla jsem mu, že jsi vyjednáváš od Prušáků - jinak bysem ho sem nedostala. (Opět od Käsebiera odstoupí)
- Laudon Cože, on není... A kdo to tedy je?
- Käsebier Jmenuju se Käsebier a mám pro vás životně důležitou zprávu.
- Laudon Neznám vás.
- Käsebier Nebudete litovat, že jste mě poznal.
- Laudon Tak co pro mě máte?
- Käsebier Mám pro vás vzkaz. Vojsko, které je pod velením generála Dauna určeno na pomoc Praze, je už u Kolína.
- Laudon (Ožije.) Cože, u Kolína?!
- Käsebier U Kolína!
- Laudon U Kolína... To ale naprosto mění situaci, to potom...
- Käsebier ...ještě mám vyřídit, abyste se nedopustili nějakých nepředložeností. Do dvou, tří dnů je Praha svobodná. Fridrich II. nemá žádnou šanci. Myslím, že by bylo dobře projednat podmínky jeho kapitulace.
- Laudon (Podezíravě.) Jak vám mám věřit?
- Käsebier (Nápad.) Znáte generála Dauna?
- Laudon Víc než to. Jsme přátelé.
- Käsebier Výborně! (Vytáhne dýku a podá ji Laudonovi.) Je Daunova.
- Laudon (Prohlíží dýku.) Ano! Poznávám ji. Ale proč...
- Käsebier Proč pro vás nemám dopis? Pane, musel jsem se prosmýknout skrz pruské obležení. Mít s sebou psaní by bylo příliš riskantní.
- Laudon Ani netušíte, jak je vaše zpráva důležitá. – Tu dýku budu potřebovat.
- Käsebier Je vaše. Jen bych vás prosil, až se zanedlouho s generálem Daunem setkáte, předejte mu ji: „Že mu vracím jeho dýku.“

- Laudon Myslím, že ho spíš přesvědčím, aby mi ji daroval. Bude mi připomínat dnešní den. Musím vás požádat, pane, abyste... zůstal naším hostem dokud... dokud se vše nevyřeší.
- Käsebier Nevěříte mi. – Chápu. Pochopitelně zůstanu jak dlouho bude třeba.
- Tajný (Vpadne dovnitř opilý, a hned se hrne ke Käsebierovi.) Kolego, tak se mi to nepovedlo. (Obrátí se k Laudonovi.) No co čučíš? – Dlouho čučet nebudeš. Zavřeme tě – tady s kolegou, až zčernáš. (Krčmářka s Děvkou se rozchechtají.) Všechny vás pozavíráme! Žádnou shovívavost! To tedy ne! Kdo nebude spolupracovat...
- Laudon (Ostře) Ovládejte se, člověče.
- Tajný Já se mám ovládat? Já?!?! Kdybys jen tušil... (Smích. Ke Käsebierovi.) Tuší aspoň kdo jsi? Tuší kdo jsem já? Nic netuší! (Nový smích) (Znovu k Laudonovi, vážně, s pocitem moci.) Ty se ovládej! Až jednou, a nebude to dlouho trvat, poznáš s kým máš tu čest... Však ty zkrotneš.
- Laudon (Ke Käsebierovi) Omluvte ho. To je...
- Käsebier ...už jsem měl tu čest. Vlastně se dá říct, že jsme staří známí.
- Tajný Jo. (Vezme Käsebiera kolem ramen.) My jsme staří známí. (Zaře) Ať žije král Fridrich II.!!
- Laudon (Popadne ho za „flígr“, zacloumá s ním) Co to má znamenat?
- Tajný Co? (Vymaní se.) To znamená, že já už dlouho pracuju pro pruskou armádu.
- Laudon Cože?! (Käsebier ho musí krotit, jinak by Tajného na místě ztrestal.)
- Tajný Předávám důležité informace a tak. Tos nevěděl, co? – Tak teď už to víš. A chovej se podle toho! Já totiž vidím mnohem dál, než vy všichni dohromady, já totiž mám přehled, mám styky. (Děvka se rozchechtá) Čemu se směješ, huso? (Prudce k ní) No čemu se směješ?
- Děvka No já jen, že pokavad se jedná vo ty styky, tak to se teda nemáš čím chlubit.
- Tajný Co si o sobě myslíš?! Měl jsem na mysli tady kolegu! (Bere Käsebiera kolem ramen. – Teď vybuchne v návalu smíchu krčmářka.)
- Děvka (Přitočí se k nim a bokem šťouchne Käsebiera.) Jo tak proto tys nechtěl! (Opět dvojsmyslný smích.)
- Tajný Všichni shnijete v Pruském vězení. Všichni! O to se postarám!! (Opile dosedne na židli.)

- Laudon Máš štěstí, že mám teď neodkladnou práci!! (Ke Kāsebierovi.) Myslím, že bychom se neměli déle zdržovat. Čeká nás velmi důležité jednání, které nesnese odkladu. Tuto záležitost můžeme vyřešit potom.
- Kāsebier Samozřejmě, jsem vám plně k dispozici. (Oba kvapně odejdou, Kāsebier naznačuje děvce, že nezapomíná na své sliby.)
- Tajný (Volá za odcházejícím Laudonem.) Ty máš štěstí, že na tebe teď nemám náladu!! Krčmářko, víno!
- Krčmářka Zadarmo už ani kapku.
- Tajný (Vyloví z kapsy pruskou minci, kterou má od Krčmářky a hodí ji k výčepnímu pultu.)
- Krčmářka To jsou pruský peníze, ty já neberu. (Nicméně minci „uklidí“)
- Tajný Cože, tobě smrděj pruský tolary?
- Krčmářka Ty mi smrdíš.
- Tajný Mě se zdá, že máš něco proti nám - Prusům! Proti nám - vítězům! Zabavuju ti všechno víno co máš v šenku i ve sklepě!! Až zítra... po slavné kapitulaci přijdou NAŠI vojáci, tím myslím pochopitelně Prusy, budu je chtít pohostit.
- Krčmářka (Popadne z pultu Džbán, nastaví ho Děvce k přípitku.) Pojd', čeká nás velmi důležité jednání!
- Děvka (Vezme druhý džbánek a přitukne si s krčmářkou) Samozřejmě, jsem vám plně k dispozici!! (Obě odejdou „do kuchyně“.)
- Tajný (Paroduje.) Čeká nás velmi důležité jednání. Samozřejmě, jsem vám plně k dispozici. – Prd. Tuto záležitost můžeme vyřešit potom. – Prd. Krčmářko, víno! Nevidíš, jak jsem šťastnej? To jsou pruský peníze, ty já neberu. – Prd. (Z parodování se postupně stává mumlání, hlava mu klesá na stůl, usíná.)

Fridrichův stan

(Na scéně právě probíhá hostina, na které jsou přítomni: král Fridrich II., Laudon a jakýsi důstojník. Slavnostní uniformy, bílé paruky. Obsluhuje strážný, jehož jsme viděli v prvním obraze. Monokl na oku se už pěkně vybarvil. Vládne pohoda.)

Fridrich II   ...a tak přiznávám, že ještě před týdnem jsem si byl jistý, že hostiteli budete vy a že na podobné hostině podepíšete bezpodmínečnou kapitulaci.

Laudon   Co vás vedlo k takové jistotě?

Fridrich II   Za dva měsíce, co obléhám Prahu, se do města nemohlo dostat ani zrnko obilí, nic, prostě nic. Myslel jsem, že Praha bude tak vyhladovělá, že kapitulace pro vás bude vlastně vysvobozením.

Důstojník   (Cpe se.) No to jste zase tak daleko od pravdy nebyl. V Praze byl před týdnem opravdu strašný hlad.

Fridrich II   Myslím, že dnes už mohu přiznat, že jsem chystal dokonce malý úskok, takovou malou válečnou lest, která mi měla pomoci za městské hradby.

Důstojník   Vy asi myslíte vašeho zvěda, který měl otevřít některou z bran?

Fridrich II   (Překvapen) Vy o něm víte?

Důstojník   Pochopitelně. (Jakoby mimochodem přitukne svým do Fridrichova poháru)

Laudon   Ale vždyť přece... (Důstojník ho gestem zarazí.)

Důstojník   Dovolíte, pane, abych králi Fridrichovi II. vše objasnil sám.

Laudon   Prosím.

Důstojník   (Obrátí se na Fridricha.) Mohu dostat ještě víno?

Fridrich   Stráž!! (Stráž reaguje předpisovým pozorem, Fridrich naznačuje, že jde o víno.)

Důstojník   Člověku se potom lépe vypráví.

Fridrich II   Omluvte ho pane, není sklepník, vládne lépe mečem než džbánem.

Důstojník   Každý používá právě tu zbraň, kterou ovládá. Například mou zbraní je především jazyk. A ten, jak známo, nejlépe rozvážete dobrým vínem. Myslím, že jazyk může být někdy ostřejší než meč a máte-li košili potřísněnou červeným vínem, na první pohled můžete dokonce vypadat jako hrdina, ale přežijete to. (Sám se svému vtipu směje, pak pozdvihne pohár.) Připíjím na bitvy, v nichž se šermuje jazykem a na košilích zůstávají skvrny pouze od vína!

- Fridrich II Dobrá, tedy na tento „nový druh vojska“ – i když, příteli, věřte, že v našem světě ještě dlouho budou vyhrávat ostré meče nad ostrými jazyky.
- Všichni (Připíjejí si.)
- Důstojník Ale k věci. Tedy máte pravdu, že v Praze byl strašný hlad. V tomto táboře si asi nikdo neumí představit jaké to bylo. Ani peníze nebyly nic platné a lidé se začínali chovat jako hyeny. Skutečně se vám podařilo Prahu dokonale odříznout. Nepřicházely ani žádné zprávy a to, věřte mi, může být ještě horší než hlad. V takové situaci totiž nemáte ani naději, která by vám pomáhala! A tak se štáb rozhodl, že chce-li Praha přežít, její jedinou šancí je kapitulace. Dokonce už byly připraveny klíče od městských bran. Měly vám být předány jako výraz podřízenosti. Praha, tedy alespoň její velitelé, za to od vás očekávali jistou ... řekněme shovívavost.
- Fridrich II Dostalo by se vám jí. My se, pánové, k sobě přeci nebudeme chovat jako ta lůza v ulicích. (Ukazuje do hlediště.)
- Důstojník No a právě v té chvíli dorazil ... říkejme mu třeba „posel dobrých zpráv“.
- Fridrich II Posel dobrých zpráv?!
- Důstojník Jistě! Vy byste nepovažoval za dobrou zprávu, že pomocné vojsko je již u Kolína a chystá se k bitvě s vaším obláhatelům?
- Fridrich II (Pochopí, že to byl Kāsebier.) To ano... ano jistě, ale ten člověk už byl jednou v Praze pranýřován, jak jste mu mohli uvěřit?!!
- Laudon Tvrdil, že ho posílá generál Daun a jako důkaz předložil Daunovu osobní zbraň. (Vytáhne dýku a ukazuje ji Fridrichovi II.)
- Fridrich II Ach ano, já tu dýku velmi dobře znám.
- Laudon Prosím?! – Nechápu, jak je možné...
- Fridrich II ...a to vám stačilo? Dýka? Nenapadlo vás, že ji mohl ukrást? Přece jste věděli, s kým máte tu čest!
- Laudon (Velmi dobře se baví.) Pane, ukrást zbraň velitele vojska? Sám musíte vědět, že to je zcela nemožné.
- Důstojník Ten člověk by asi neuměl zacházet se zbraní tak obratně jako váš zbrojnoš, ale zbraní budoucnosti – tedy jazykem – vládl opravdu skvěle. Vy jste nevěděl, že do Prahy posíláte jednoho z nejproslulejších podvodníků? Prostě vás podvedl! Myslím, že to byl jeden z jeho nejpovedenějších kousků.

- Fridrich II   Pánové, kdybych mohl, vlastníma rukama bych toho... vlastníma rukama bych ho rozčtvrtil. Prohrát kvůli takovému... Stráž!! Pánům dochází víno!
- Důstojník   (Nastrkuje stráži jako první svůj pohár.) Dovolte mi ještě jeden přípitek. Před necelým týdnem jsem cosi slíbil. Myslím že všichni uznáte, že sliby se mají plnit. Rád bych připil právě na plnění slibů.
- Laudon   Pochlubíte se nám svým slibem?
- Důstojník   Ale ano. Dal jsem své slovo, že jednou – při společné hostině – budu králi Fridrichovi II vyprávět o svém nejpovedenějším kousku.
(Sundává si paruku, odlepuje knír, a z neznámého důstojníka se tak stává Käsebier. Fridrich II pomalu konsternovaně vstává.) A také jsem tenkrát řekl, že když dám někomu svoje slovo, tak ho dodržím!!

(TMA, KONEC)